

לומר דהוי שלישי על ידי עצים ולבונה דמתמו משוי חיבת הקודש²⁵, כדאית' לפקון.²⁶ אלא דהוה להו למימר כדאמרין לפקון²⁷: אימר דמהニア חיבת הקודש לאיפסול לימיינן²⁸ ביה ראשון ושני נמי, תפשוט דעת ריש לקיש ציריך²⁹ של מנוחות מונין בו ראשון ושני או³⁰ אין מונין בו ראשון ושני.³¹ אבל העיקר שנאמר דאתי כמאן דאמ' שטומאת משקין מדאורית' ברביעית, וכיוון שהן [טמאין] מן (המרה) [התורה] אין תחלה אלא משחתה להו דהו שני והם נגעו בראשון.³² או שנאמר שאף בפחות מרבייעת היא מן התורה וכי בעי' רביעית לפסול את הגויה ברביעית.³³

[מאי קמ"ל שלישי מותר לעשותו שני היינו הר]³⁴. תמה, דאכתי קמ"ל דשלישי מותר לשותו שני בטומאה של תורה, דאי (משירא) [משירא] לא שמענו אלא בטומאה של דבריהם, שהרי אין אוכל מתמא אוכל אלא מברירם כדאית' לעיל. ואית לנ' למימר לדלאן דאמ' אבל תרומה וקדשים עושה כיווצא בהן Ка מקשי, לדידיה רישא גמי בטומאה דאורית' הוא.³⁵ או נאמר דרישא טומאת שלישי דרבנן אוכל מאוכל ושני גמי דרבנן אוכל מאוכל, וסופה שלישי דאורית' דהא טבול يوم דאורית' הו, וכי מדליק ליה בנר שנטמא [טמא] מה היה לה טומאה דאורית', ואית לנ' למליף שפיר טומאה דאורית' לטומאה דאורית' טומאה דרבנן לטומאה דרבנן.³⁶

[הכא בnar של מתכת]³⁷. יש שאמרו שלא אמרו הרב הרי הוא כהיל אלא במתכת

בעיבור צורה, כמו שכתו הטע' להלו ט"ז א' ד"ה ולד. אבל בתוס' שנץ פירש דמשחת שלישי בלבד משקין עי' כלוי. וכנראה ששם זה על מ"ש להלן י"ד ב' בד"ה ולך בשם ר'י, שם עיבור היינו לינה לא קשה מיד' לפירוש' שם (וכן בתו' שם). 25 וכ"פ בתוס', 26 כ' א'. 27 לפניו: לאיפסול גופיה למימנא וכו'. 28 גני' כי'ם וראשונים, ר' דק"ס עמ' כי' הע' ב', ולפניו: ציריך. וברש"י כאן ובחולין בפירוש ציריך נסתיע מז הלשון בר"ה כ"ז ב': קול צרוד. 29 או אין מונין בו ראשון ושני. לפניו: או לא. וכונסח רבינו בגמ' כי' כאן, ובחולין לו' א' ובמנחות ק"ב ב'. 30 ואעיפ' שמדררבנן עכ' פ' מונים בו ראשון ושני כדאיתא במנחות ק"ב ב': כי' מיביא ליה לר'ל דאוריתא וכו', ובחולין לו' ב': אטו ורש"ל לתלות קמיביא ליה כי', היינו רק לעניין שהיה הקדשים הנוגעים בו אסורים באכילה אבל לא לשריפה. ועי' בתוס' שנץ שמיישב קושית רבינו, ועי' גםתוס' ט"ז א' ס"ה ולד. 31 לכארה ר'ל שלמ"ד טומאת משקין מן התורה לא גוזו בהם להיות תחילה כشنטמאו בראשון, שדברי תורה אינם צריכים חיזוק. ואם זהה כוונת רבינו הדברים צ"ע, וכבר תמהו המפרשים על מה שמשמעו כן בלשון רשי' בעמ' ב' ד"ה דתנן, עי' ברש"ש ובטל תורה במקומו, ובמשנה אחรองה פרה פ"ח מ"ז ד"ה חז' ועיין באוש הל' אה"ט פ"ח ה"ת, ד"ה והנה. ועלינו לפרש דברי רבינו על דרך שכ' התוס' דאכתי לא גוזרה גוזרה לכל הפטול את התורמה מטמא משקין להיות תחילת. אלא שהתוס' לא הוציאו דatti כמ"ד טומאת משקין מדאוריתא, וכנראה שפירושם הוא אפללו למ"ד שאין טומאה למשקין מן התורה כל עיקר, שאף למ"ד זה גוזר עליהם מדרבןן כבר מדרבן לטמא אחרים בתוס' מרביעית, וכ"כ המשקין היה בהן לעולם דין טומאה גוזרה. (ועיין בצל"ח אות ק"א). ומ"מ לגבי שיעור המשקין היה בהן לעולם דין טומאה מרביתם של חנינים" ואפללו למנות בהם ראשון ושני, וב"ח דבר הוסיפו לגוזר שייהיו תחילת. מדרבן לטמא אחרים בפחות מרבייעת, לשיטות ר'ת. 32 וכ"כ התוס' בשם ריב"א. ועי' רב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ד ה"ב ובכ"מ שם. 33 וכ"ה ותירצו בתוס', ושא"ר. 34 להלן עמ' ב' ד"ה הכא, כתוב רבינו שאין למדוד טומאה דאוריתא לקלוקול דרבנן. שיכול לקלקל יותר, אבל להיפך יש ללמדוד טומאה דרבנן לטומאה דאוריתא.